

„Nem tudtam másra koncentrálni, csak arra, hogy jól szerepeljek”

A szépség relatív fogalom, értékelése másoktól függ. Kívülről látják, akik csak a külsejét látják, s nem néznek mögé. S az, akit csak idegenek véleménye érdekel, soha nem fogja szépségnek látni saját magát, még akkor sem, ha méreteiben, szeme színében, bőre tökéletességében pont megfelel az aktuális szépségideálnak. Szeged új szépségével büszkélkedhet, hiszen Varga Krisztina személyében egy gyönyörszerű szőke leányzó lett az Egyetem Arca 2004-2005 nyertese.

– Miért jelentkeztél erre a megmérettetésre?

– Tavaly jelentkezett rá Balogh Mária, a volt szobatiszta. Akkor ismerkedtem meg lényegében ezzel a versennyel. Mesélt nekem erről, és nagyon megtetszett. Olvastam a Hökkentőben is a felhívásról, és most jutottam el odáig: talán megpróbálom. Ezen kívül rábeszéltek a barátok, családtagjaim, legfőképp a húgom biztatott. Az ő hatásukra döntöttem úgy, hogy beküldöm a fényképemet. Azután jött a színpadi fellépés és a verseny.

– Hogy éreztél magad ott fenn?

– Az ekéjén izgultam, már 17 órakor teljesen lázban voltam, de amikor beléptem a JATE Klubba és elkezdődött a próba, akkor megnyugodtam. Tudtam, hogy már csak percek választanak el attól, hogy felmenjek a színpadra. Amikor felsétáltam, akkor már teljesen nyugodt voltam. Nem volt bennem semmi lámpaláz. A fontos az volt, hogy a zsűri szemébe nézzek és mosolyogjak. Nem tudtam másra koncentrálni, csak arra, hogy jól szerepeljek.

– Esélyesnek éreztél magad?

– Igazából én nem ezért mentem. Picit reménykedtem, hogy valamilyen szinten, ha csak egy különdíjat is, de kapok. Nem arra hajtottam, hogy most ezt bármi áron meg kell nyerni. Maga a verseny szelleme fogott meg igazán.

– Szerinted ki volt a favorit?

– Volt köztünk egy modell-lány, Lakatos Lilla, aki Budapesten modelkedett. Szerintem ő nagyon esélyes lett volna.

– Megismernék az után?

– Amikor a verseny után kijöttem a helyszínről, sokan úgy jöttek felém, hogy „ott az Egyetem arca, nézzük meg közelebbről”, és kínáltak borral, akkor jó érzés volt. Igazából csak a

kollégiumban lévő emberek és az évfolyamtársaim gratuláltak, de az utcán nem szoktak felismerni.

– Találkoztál-e irigykedő emberekkel?

– Hallottam irigykedőkről, de különösebben nem tudok erre mit mondani, biztos minden verseny így zajlik, ez ennek a hátulütője. Olyan megjegyzést is kaptam, hogy „ne szállj el magadtól, mert nem vagy te azért annyira szép”. Tulajdonképpen mindegy, ki mit gondol. Nem vagyok senkire megsértődve.

– A ruhádat mi alapján választottad ki?

– Az estélyit jóval előtte kiválasztottam, de hogy a másik fellépő ruha mi lesz (amibe a lányok szórakozni járnak – a szerk.), megmondom őszintén, csak a verseny napján döntöttem el. Egyébként szeretem a csinos ruhákat. Szeretek csinos lenni, de ki nem? A farmercuccokat nagyon szeretem.

– Testékszerek?

– Van egy köldökpiercingem. Tetoválásom és egyéb belövéscim nincsenek. Gyűrűt és karkötőt hordok. Fülbevalót egyáltalán nem.

– A hajad festett szőke?

– Eredetileg sötétbarna. Fokozatosan szőkültem. Először ki akartam próbálni, milyen festve. Egy ideig vörös voltam, aztán a sötétbarna alapszínre pár szőke tincset is beletettem. Így lettem végül szőke.

– Magánélet?

– Mire gondolsz? Van barátom 8 hónapja, ő is gyulai, mint én. Ő és két barátnőm kísért el a versenyre. Nagyon örült a győzelemnek, de egy kicsit féltett ettől a dologtól. Azt gondolja, hogy most meg fognak

bámulni az utcán. No meg a kötelezettségek: egy évig a Hökkentő háziasszonya leszek.

– Eddig nem is bámultak meg?

– Jó, azért megnézik az embert, gondolom. Így most talán kicsit jobban, hogy előtérbe kerültem. Különösebben nem foglalkozok azzal, ha valaki megnézi az utcán. Úgy viselem, ahogy a többi lány. Van, hogy nem annyira foglalkozok velem, néha örülök, az a hangulatomtól függ.

– Legutóbb mikor néztek meg az utcán?

– Szerintem ma, mivel miniszoknyában vagyok.

– Mivel jár a Hökkentő háziasszonya cím?

– Néhány program lesz, amire el kell mennem. Ilyenek a Gólyatábor és a Hökkentő-nap. Szerintem pozitívan fogom elviselni. Kitüntetésnek veszem, hogy ezzel megbíztak. Ha valaki irigykedni fog ezzel kapcsolatban is, azt úgy fogom venni, mintha meg se hallanám.

– Az életben is ilyen vagy, mint a színpadon voltál?

– Mosolygós, az igen! Határozott, az annyira nem.

– Csak szerep volt, amit a színpadon nyújtottál?

– Nem hiszem, hogy szerep volt. Szerettem volna meggyőző lenni. Bizonyos helyzetekben tudok határozott lenni, és ez egy ilyen helyzet volt.

– Mit üzenesz annak, aki jövőre szeretne indulni az Egyetem Arca versenyen?

– Nagyon fontos a kisugárzás. Sokat mosolyogjon, legyen határozott, azért legyen egy egészséges önbizalma. Lelkileg is készítse fel magát erre.

– Milyen tervek vannak a közgazdász-gazdálkodási szakkal kapcsolatban?

– Harmadévből természetesen a diploma megszerzése. Most jelentkeztem pénzügy szakra, nálunk most van a szakosodás, ami még plusz 2 évet jelent. Szeretném a mérlegképes könyvelői képzést is elvégezni, és egyetem után talán a gazdasági szakfordítói képzést fogom megcélozni.

– És a versenyed?

– Igazából nem gondoltam bele, még csak több mint egy hónapja volt a verseny. Felkérések sem voltak eddig. A Dél-magyarországi szerkesztőjével beszéltem. Készítettek egy fotót, bekerültem a lapba is, de interjú még nem készült. Ez a jövő zenéje, ezzel kapcsolatban még nem terveztem.

– Vágyak?

– Különösebb vágyam egyelőre nincsen. Szeretnék egy saját autót. (viccel – a szerk.) Eddig egyszer sikerült külföldre utaznom, Horvátországba, oda szeretnék visszamenni a tengerpartra nyaralni.

Farkas Imre Andor

Fotók: Fekisz Hajnalka, Garamcsögyi Gergely

